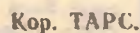

Фото В. Ковпака.

ПРО РОБОТУ КЛУБУ АТЕЇЗМУ «ДО СВІТЛА»

Нещодавно в клубі проведено атеїстичний вечір «Чудес на світі не буває», в якому

Велику виховну роботу веде клубна бібліотека, де завідує Л. М. Анастасєва. Тут змістовно оформлено стенд «Наукові передбачення і релігійні пророцтва» та виставка науково-атеїстичної літератури «Проза про релігію». В бібліотеці проведено читачку

П. ДМИТРЕНКО,
завідуючий Кіровоград-
ським Будинком атеїзму.

 - ВІД ЗІЗДУ
 ДО ЗІЗДУ -

№ 28 взяли на себе додаткові соціалістичні зобов'язання на честь XXIV з'їзду КПРС. Вони закликали за безпечити збільшення проти 1969 року обсягу виробництва продукції на промислових підприємствах Кіровоградщини за 1970 рік і перший квартал 1971 року на 100 мільйонів карбованців. Цей цінний почин був схвалений обкомом партії. В ро-

Коллектив підприємства комбінує і «Олександрівку і Ля» і Завалівське графітного, Олександрівського завод іричного воку, асьго 86 підприємств, також багато цехів змін, бригад вже за

ким рівнем сільськогосподарського виробництва сягається наш степовий край, а й сучасною високорозвиненою промисловістю. Свідчать і тукрозкидачі, трактори і гідронасоси і електротехнічне обладнання, електроенергія і графіт, різноманітна апаратура і прилади, одежа і взуття, меблі і товари широкого вжитку — ось дуже неповний перелік того, що виробляють промислові підприємства нашої області.

Мені, за характером моєї роботи, доводиться мати справу з цифрами. Отож і зараз, щоб проілюструвати зростання промислового виробництва, я звернуся за допомогою до статистики.

За 4 роки і 10 місяців п'ятиріччя промислові підприємства області виробили надпланово продукції на суму 166 мільйонів карбованців. Понад план вироблено 2,3 мільйони тонн бурого вугілля, 623 тисячі тонн брикету

Хочеться відзначити, що продуктивність праці на промислових підприємствах області зростає на 18,5 процента.

року в рік. Від впроваджен-
ня їх пропозицій у вироб-
цтво за роки п'ятиріч-
одержано економічн
ефект на суму 58 мільйон
карбованців — це у 2,4 раз
більше порівняно з по-
редньою п'ятирічкою.

1970 рік, рік сторічного ю-
лею великого Леніна і з'яв-
товки до червоного ХХІV з'їз-
дартії, викликані високою трудо-
піднесення і творчу активність
робітничих колективів. В наш
області знайшов широку підтрі-
ку почини трудявників мі-
Олександрії — працювати в
жодного відстаючого підприєм-
ства й будови. Олександрій-
полали добрий приклад: пере-
ві заводи й фабрики обла-
стали допомагати відстаючим
організаціям виробництва, по-
скоренні темпів технічного
прогресу. Це дає змогу зменши-
кількість відстаючих підприєм-
ств більш як удвічі.

В серпні цього року р передових виробничих і лективів області, в тому ч лі Кіровоградського заво тракторних гідроагрега Голоківського «угільне розрізу комбінату «Ол сандріявугілля», Кіровогра ської азуттєвої фабр

план. Тисячі робітників, виконав-
ців особисту п'ятирічку, вже про-
чують в рахунок 1971 року, де
близько двох третин показни-
ків. Наприклад, бригади оле-
сандрійських шахтарів, які чо-
люють М. І. Богун та М. І. Пер-
цев, встановили всеосвітні ре-
корди для буровугільних шахт

ДОВИВАЮТЬСЯ успіхів
праці трудівники кіро
воградського заводу сіл
ськогосподарського маши

ського господарського машинобудування «Червона зірка». Кіровоградські сівалки знають в багатьох країнах Європи, Азії, Африки, Америки. Червонозіворіччя не раз достроково виконували державні завдання по додатковому випуску сівалок і за частин.

За 4 роки і 10 місяців червонозорицями випущено 461015 сім'янок і тукорозкидачів, це більше передбаченого.

Зараз на «Червоній зірці» працюють над створенням нового сім'яного сорту пшениці «СЗ-УБ». Нова сім'ялка — унікальна. Вона вносить в грунт одночасно і насіння, і добрива. На її базі розробимо різні модифікації — для висіву льону, рису, сої, цукрового буряка, зернових культур, анкерну модифікацію — для пресової модифікації (для висіву зернових культур).

тур з одночасним коткуванням засіяних рядків). Сіпак «СЗ-3,6» засіває протягом робочого дня удвоє більше плодів, ніж попередниця — зернова валка «СУК-24А». В 1971 році «Червона зірка» випустить 55 нових машин.

Колектив «Червоної з
ки» чимало зробив для
пішного перетворення
життя рішень XXIII з'їз
КПРС. Більш як дві з по

виною тисячі червонозорців працюють нині в рахунок 1971 — 1972 років. Колек-

ливарного цеху ковкого
вуну — переможець пер-
шого Іздівського змагання —
20 жовтня завершив п'я-
тирічну програму.

Відрадно, що серед передовиків виробничників області багато молоді. Більше 100 комсомольсько-молодіжних колективів мисловості, транспорту і будівництва змагаються за гідну звання XXIV з'їзду рідної Комуністичної партії. Серед них досягли успіхів у праці добиваю-

комсомольсько-молодіжна бригада різальників ковальського цеху заводу «Червоний прапорець», де бригадиром є Склянух, комсомольсько-молодіжна зміна екскаватора «Кіт» Багдурівського вугільного району (машинист Олексій Мокішкін), колектив молодих будівельників виробничої ділянки тресту «Кіровоградськільбуд» бригада токарів заводу торіних гідроагрегатів, де бригадиром Любов Дяченко та інші.

Підсумки п'ятирічки, закінчуються, дають певне заявити, що дання, які поставить з'їзд КПРС в галузі проловості і які, природно дуть більш широкі складники ніж в повному п'ятиріччі, наші рники, інженерно-техпрацівники виконують частю

A black and white photograph showing a young child sitting on the ground in a garden, looking up at a large, ornate stone bust of a woman standing on a pedestal. A large evergreen tree is visible in the background.

Як одну з видатних дат в історії української культури відзначають наступного року трудящі нашої республіки 100-річчя з дня народження великої української поетеси і громадської діячки революційно-демократичного напрямку Лесі Українки.

Головні свята відбуваються на батьківщині української письменниці — у Волинській області. В селі Колодяжному, де пройшло дитинство Лесі, буде проведено вишню ювілейну сесію Академії наук УРСР.

На фото ліворуч: пам'ятники Лесі Українці в музеї-садибі в селі Колодяжному.

На нижньому фото: Устина Дорофіївна Кімдавичук (у центрі) — старожилка села Колодяжного. Вона добре пам'ятає Лесю і часто розповідає піонерам про її життя.

Фото П. ЗДОРОВИЛА. (Фотохроніка РАТАУ).

Розповідь про завод і його людей ми ведемо безпосередньо з того місця, де народжується цілющий потік. Ось біля накоплювача тари чорнява, симпатична дівчина. Це — комсомолка Валентина Пашкевич. Валя зовсім недавно закінчила середню школу, працювала штукатуром на спорудженні заводу, одночасно ходила в виробниче навчання, і тепер їй доручено відповідальну роботу — керує автоматом. До речі, весь колектив робітників заводу — комсомольсько-молодіжний. Це — комсомолки, недавні десятикласниці Валя Шкварко, Ніна Місюра, Олена Луценко та інші. Всі вони будували завод, тут

же оволодівали спеціальністю, а тепер лишилися працювати. Але проїждімося далі, вздовж потокової лінії. Біля мийної машини — комсомолка Ніна Місюра. Від неї залежить безперебійна робота лінії, якість продукції. Та Ніна не підводить, свою кмітливість показала ще на будівництві, коли працювала малярюм, штукату- ром.

ЦІЛЮЩИЙ ПОТІК

РЕПОРТАЖ

За кілька кроків від Ніни, біля розліваної машини, працює Валентина Логвиненко. Від одного її руху — натиску на кнопку — пляшки ніби оживають і кружляють у граціозному танці. «Відтанцювавши» коло, вони по конвейєру потрапляють у закупорювальну машину, де молода робітниця Олена Перепічай пильно слідкує за тим, щоб кожна пляшка була надійно закрита, щоб вода могла довго зберігатися.

тись, не витрачаючи своїх смакових та лікувальних якостей. Та браку, напевне, не трапиться, бо якість наповненої закупореної пляшки ще буде перевірено на автоматичній бракерській машині, де стоїть сумлінна дівчина, комсомолка Олена Луценко. Крім цього, за якість продукції постійно слідкує лаборант Валя Шкварко. Недарма ж вона вчилася і проходила практику на одному з харчових підприємств Черкащини. Валя не засиджується в лабораторії, постійно обходить лінію, робить аналізи, придивляється, радиться з діачатами.

Одночасно з лінією розливу мінеральної води на протилежному боці цеху діє по-дібна потокова лінія по виготовленню фруктових вод. Іскрізь новітня автоматика, іскрізь білосніжні халатники, ідеальна чистота, свіже повітря, світло. У дві зміни працює завод, і кожна година його роботи — це три тисячі пляшок прозорої, прохолодної, цілощоді воді.

Хороший подарунок зробили робітники та спеціалісти будівельно-монтажного управління облспоживспілки. Завод збудували добротню і на 10 місяців раніше наміченого строку.

М. НИРОЖЕНКО.
с. Новгородка.

ЦІЛЮЩИЙ ПОТІК

РЕПОРТАЖ

КОРІННЯ ІЗРАЇЛЬСЬКОЇ АГРЕСІЇ

ЖОРЖ ТУБІ, ЧЛЕН ЦК КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ ІЗРАЇЛЮ

ПРОТЯГОМ багатьох років Близький Схід був важливим колоніальним володінням імперіалістів, які експлуатували наявні тут природні багатства (головним чином нафту).

Останнім часом антиімперіалістичний рух потряс арабський світ. Боротьба народів за національну незалежність стала динамічною і могутньою силою, яка серйозно підірвала позиції монополії.

Цей закономірний розвиг розглядають як переломний момент в історії боротьби за національну незалежність монополістичної кола не відступають ні перед чим. Вони використовують всі можливі засоби, і перш за все трагічний конфлікт між Ізраїлем і арабськими країнами. Із свого гіркого досвіду у В'єтнамі американські імперіалісти зробили висновок, що вони повинні примусити інші народи боротися за інтереси США. Ця доктрина була застосована на Близькому Сході в червні 1967 року.

Очевидно, що війна, розв'язана проти арабських країн, була аж ніяк не оборонною, як це стверджували ізраїльські правителі. Це була війна агресивна добре і задовго підготовлена в союзі з імперіалістами США. Її мета — повалення прогресивних режимів в ОАР і Сирії і нанесення удару по всьому арабському національно-визвольному рухові. Ізраїльські правителі розраховували на те, що ця агресія дасть можливість захопити чужі території.

З перших же днів війни Комуністична партія Ізраїлю виступила проти неї, заявила про її загарбницький характер і закликала до припинення бойових дій.

Незважаючи на воєнні успіхи, червнева авантюра Ізраїлю потерпіла фіаско в політичному плані. Вона не досягла головної мети: повалення антиімперіалістичних режимів арабських країн. Зате вона привела до ізоляції Ізраїлю на світовій арені, і зробила його як ніколи залежним від США.

Ізраїльські правителі не зробили висновків із суворого уроку цієї війни. Вони вперто тримаються політики агресії і намагаються диктувати свою волю арабським країнам. Донині вони відмовляються відступити від матеріальних зазіхань і прийняти резолюцію Ради Безпеки від 22 листопада 1967 року. Об'єктивний аналіз становища, яке склалося, показує, що така політика веде до тупика.

ОБСТАНОВКА на окупованих територіях ускладнюється з дня на день. Становище там можна охарактеризувати так: пригнічення, терор, арешти арабів, розорення їх жителів. Згідно офіційних цифр, 7,554 будинки місцевих жителів були знесені. Але вважають, що в дійсності це число набагато зменшено.

Терор на захоплених арабських землях викликає опір в різних формах, в тому числі і збройну боротьбу.

Війна загострила мілітаристські і шовіністичні настрої, посилює експансіоністські апетити в Ізраїлі. Пропаганда територіальних запитань із посиланнями на міфічні реальності «права» отруює душу народу, його молоді. Міністр оборони Даян не раз заявляв, що «навісті, азаміт на дійсний мир Ізраїль не поверне Шарм аш-Шейх, полосу Газу». Чи можна сумніватися після таких заяв, що уряд прагне лише до експансії і анексії?

В самому Ізраїлі відмічається масованний наступ на демократичні права трудящих. Під виглядом зміцнення «безпеки» прийняті антидемократичні закони. Серед них — «закон про страйки», який зобов'язує трудящих попереджувати про майбутні страйки за 15 днів. Проти страйкарів використовуються також накази про мобілізацію.

У ВАЖКИХ умовах, в атмосфері мілітаризму і шовінізму, переслідувань і залякувань Комуністична партія Ізраїлю веде рішучу боротьбу проти авантюристичної політики уряду, політики проімперіалістичної і антиарабської. Парламентська група комуністів беззастановно викриває експансіоністський і авантю-

ЛЮДИ
ЧАС
ПОДІЇ

ристичний курс кабінету міністрів. Наша преса на єврейській, арабській і на мовах іммігрантів робить все можливе, щоб мобілізувати маси на боротьбу проти агресії й окупації.

Політика Компарті завойовує зростаючу популярність в країні. Все більше і більше ізраїльських громадян, особливо інтелігентів, піднімають свій голос проти загарбницького курсу уряду і терору на окупованих територіях. Країну потрясли бурхливі масові маніфестації. Їх учасники протестували проти політики уряду, який вперто відмовляється стати на шлях миру. Ці демонстрації були жорстко придушені поліцією.

Шовінізм і мілітаризм можуть осліпити широкі верстви населення лише на час, але не назавжди. Мужня патріотична боротьба Комуністичної партії Ізраїлю відкриває очі багатьом громадянам країни. Настане день, коли більшість з них на власному досвіді зрозуміє, що насущні інтереси Ізраїлю вимагають рішучої боротьби проти авантюристичної політики уряду, який щоденно ігнорує національні інтереси.

(АПН).

ЮНІСТЬ ЧІЛІ ПІДТРИМУЄ ПРЕЗИДЕНТА

Комуніст і поет Пабло Неруда вітає народного президента Сальвадора Альєнде. Серед тисяч, що його слухають, портів робітники, яких голод гнав на американські судна, жінки, що продавали свою силу, прислужуючи багатим родинам, матері, які день і ніч думали про голодну смерть своїх дітей. На обличчях — надія, і надія ця пов'язана з Альєнде.

Доктор Сальвадор Альєнде обраний президентом Чилі. Народ тріумфує, тому що це його перемога, тому що це сталося в країні південно-американського континенту, яка багато років вважалася «заповідником США»; в країні, з якої північно-американські імперіалісти за чотири десятиліття викачали майже дев'ять мільярдів доларів; в країні, в якій 600 тисяч дітей жили надгодою, не одержували духовного розвитку, в огні класових битв народилася в Чилі нова органі-

зуюча сила, що об'єднує народ. З'явилася майже 20 тисяч «Комітетів народного єднання», які представляють всі трудящі верстви народу. Доктор Сальвадор Альєнде — президент. В південно-американській країні Чилі почалася нова епоха, в якій не

буде місця янкі. Їх дереву не росте більше під чилійським небом.

На фото: так святкувала чилійська молодь у день проголошення Сальвадора Альєнде президентом Чилі. (За матеріалами журналу «Фрайе вельт»).

ДУМКА СТУДЕНТСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ФРН

ЗАЯВА

Е. МАСКІ

ВАШІНГТОН, 9 листопада. (ТАРС). Війна у В'єтнамі, проблеми економіки, проблеми трудової нерівності міст, триваючий розкол у країні залишаються пробле-

БОННІ, 10 листопада. (ТАРС). «Спілка німецького студентства» у ФРН звернулася до федерального уряду з закликом зробити кроки для ратифікації радянсько-західнонімецького Договору, а також активно виступити за швидке скликання загальноєвропейської наради з питань безпеки.

Резолюція, яка містить ці вимоги, була прийнята на надзвичайній конференції цієї організації, яка відбулася у Марбургу.

Крім того, як відзначається в резолюції, уряд ФРН після того, як було підтверджено непорушність Статус-КВО у Європі, повинен зробити дальший крок, визнавши існування НДР у міжнародно-правовому відношенні.

мами, від яких Сполученим Штатам нікуди не піти, заявив сенатор-демократ Едмунд Маскі, виступаючи в телевізійній програмі «Зустріч з пресою».

Маскі підкреслює, що уряд не зміг розв'язати ці проблеми, які хвилюють американців. Співнявшись на підсумках недавніх виборів до конгресу, Маскі вказав, що вони є безтежливими для республіканської партії, яка вперше прагнула встановити контроль над конгресом, але зазнала невдачі.

МІЖНАРОДНИЙ ФЕЙЛЕТОН

ІНТЕРВ'Ю З ГЕНЕРАЛОМ

«У Південному В'єтнамі ростуть антиамериканські настрої. Армійське командування і посольство США нещодавно оповістили американський персонал про необхідність прийняття пересторог після настання в Сайгоні сутінок і рекомендували не з'являтися на вулиці поодинокі».

(Із газет).

— Пане генерал! Дозвольте представитись? — Дозвольте! — Френк Харрінгтон — кореспондент найбільшої в світі газети «Топ секрет». Прибув у Сайгон два дні тому. Прошу інтерв'ю для газети. — Що вас цікавить? — Читачі чекають сенсації про закінчення війни. — Війна проходить успішно. Ми відбили найбільш успішні сторінки у воєнній історії. Залишити війну зараз — немає рації. Наша зброя продовжує перемогати, і ми

нічого не втрачаємо. Це — війна із зцілювальними відповідальностями. — «Війна із зцілювальними відповідальностями»? Я десь чув ці слова раніше, але чи не могли б ви точніше визначити їх зміст? — Охоче. «Війна із зцілювальними відповідальностями» означає, що відповідальність за військові дії зцілюються на тих, на кого ми вважаємо за потрібне, і значають, в підходящий момент. На долю моєї країни, природно, залишається лише одна організа-

ція справи. А це ми п'ємо. Весь світ в цьому переконаний. Якщо ми не хочемо відкрито втручатися у внутрішні справи якоїсь країни, ми даємо інструкції, як треба організувати громадянські війни в інших державах. Коли мова заходить про операції великих масштабів, ми, зрозуміло, одержуємо за свої труди скромні нагороди. Ця тактика блискуче зарекомендувала себе за останні двадцять років. Першою успішною операцією була «Корея» — корейська. Після неї нами було організовано ряд «війн із зцілювальними відповідальностями» в різних частинах земної кулі. Зараз йде «в'єтнамська». В'єтнаму. Таким чином, ми покладаємо відповідальність на тих, на кому вона й повинна лежати.

— Дякую вам, пане генерал! До нас доходить повідомлення, що американські спеціалісти, які відпочива-

ють в Сайгоні після відраження в джунглях, зараз цілком позбавлені вечірніх відпусток. Чи можна вірити цьому, пане генерал?

— Це лише злі чулки. Нам важко, а ті, хто задрямовує, як нам відомо, завжди розносять брудні чулки.

— Звідси, наші співвітчизники в Сайгоні...

— Будь-хто з наших співвітчизників, які приймають участь у війні із зцілювальними відповідальностями, має право на вечірню відпустку, але наш генеральний штаб забороняє прогулянки у вечірній час по місту.

— Чому? — Тому що це загрожувало життю. В'єтнамці чомусь підозрюють, що в організованій нами «війні із зцілювальними відповідальностями» або у «в'єтнамській» військовій дії, приховується підступ. Тому ці безвідповідальні люди і п'ються загрозою для наших спеціалі-

тів, котрі всього-на-всього надають їм безкорисливу допомогу. Тепер ви, слід уважати, розумієте, чому наші доблесні війни у вечірніх сутінках не з'являються на вулицях Сайгона, хіба що лише підлітків ротами і озброєні до зубів.

— Ну, а як поселяється сон?

— Здорово! Вони задоволені і їдять.

— Причинна?

— Немає веселощів без гашишу!

— Гашишу?.. Я зрозумів вас, пане генерал...

— Що ви хотіли б ще знати?

— Після того, як ви доведете організації «війни із зцілювальними відповідальностями» до кондиції, і наші війська не знадобляться в ролі експертів, наші співвітчизники, слід думати, відбудуть знову на батьківщину? — Ні в якому разі, не б'є склалося на безумство.

Якщо повернути всіх солдат і експертів одночасно на батьківщину, то це лише збільшить армію безробітних. Крім того, вони можуть викликати безпорядки.

— Безпорядки? Я не зовсім розумію...

— Вони пройшли спеціальну школу. Всі ці хлопці в якійсь мірі бюрократи. На вчіннясь «в'єтнамизувати» військові дії у В'єтнамі, вони можуть з таким же успіхом пограти і «американізацію» Америки.

— Великим подякував вам, пане генерал! Ваше інтерв'ю буде опубліковане в завтрашньому номері нашої газети. Це одне прохання до вас: дозволять сфотографувати вас.

— Одну хвилину! Я лише прищеплю орден.

Марті ЛАРНІ, фінський письменник. (АПН).

Хельсінкі.

Тисячі голландців знаходять притулок на горішках, у вагончиках на колесах або в баржах, які стоять на каналі. В цей час у великих містах пусте велика кількість квартир, місячна плата за які люди в два рази перевищує зарплатню кваліфікованих робітників чи середнього чинію. В нечувані масштаби виросла спекуляція житлом. Населення веде боротьбу з становищем, що склалося, в країні проходять масові демонстрації, учасники яких вимагають розв'язання житлової проблеми.

На знімку: розгін демонстрації в місті Утрехт. Фото АПН.

СЕМИЛІТНІ РОБІТНИКИ

«10-літній хлопчина Фарзанд, що працює в авторемонтній майстерні в Равалпінді, вчора сильно обгорів і в тяжкому стані був доставлений в лікарню», — пише газета — «Пакистан таймс».

На вміщений в тій же газеті фотографії зображена звичайна для пакистанських міст сценка: харчевня на заляпаний вузькій вулиці, біля глиняної плити щось готує здоровенний пенджабець, а пинзу маленький, одягнений у лахміття хлопчик роздаєє мішмиші вогонь. Під фотографією напис: «З раннього ранку до пізньої ночі хлопчик підтримує вогонь у плиті і одержує за це піврупи в день». За піврупи можна купити половину хлібини.

Однією з найгостріших і найжорсткішуваних проблем Пакистану залишається безробіття. Десятки мільйонів дорослих людей не можуть знайти ніякої роботи. А поряд з цим сотні тисяч дітей віком від 7 до 14 років від зорі до пізнього вечора в численних майстернях, магазинах, чайнях, в готелях. Вони зобов'язані приходити на роботу першими і йти останніми, а одер-

жують за свій тяжкий труд мізерні копійки. Саме за остання обставина і примушує хазяї все ширше використовувати дитячий труд.

Закон у Пакистані забороняє використовувати дитячий труд на крупних підприємствах, але хазяї їх лаяло обходять, триває законодавство. На металургійних і хімічних заводах можна побачити зашуряючих хлопчиків 11—12 років, зайнятих на чорній роботі.

Щорічно в жовтні в Пакистані відзначається День дітей. В цей день у Карачі, Лахорі й інших містах проводяться різні урочисті заходи. На них збираються збуджені від неробства діти з усього світу, виступають численні промови, відкриваються виставки. Подекуди діти відкривають накупи в ласощах. Газети вміщують ретельні звіти про свято, потім про дітей забувають до наступного Дня дітей.

С. СОЛОВЬОВ, кореспондент ТАРС. Равалпінді.

Микола СТОЯН

ПОВІСТЬ

(Продовження. Початок в газетах за 29, 31 жовтня та 3, 5, 7, 10 листопада).

— То чого ви? І я можу, але ж це обуза!

— Сам ти обуза! — розсердився і Деркач.

Причепили. Мазур на тротуар потяг трактора, щоб удень, не вночі, роздирати, що з ним трапилося.

Дорога повелася над урвищем, хлопці стилили хід, вели трактори дуже обережно, оминаючи глибоке провалля. Данило Ярчук, що тяг причеп, збочив всього-на-всього на сантиметр і причеп перекинувся, з нього з гуркотом полетіли бочки з паливом і мастилом, вони розбивались. Спалахнуло полум'я. І загуготіло пожарище.

Схрестились у небі леза — промені прожекторів, лопали і не могли влітати фашистський бомбардувальник, що ненавче чекав цього пожарища, що завив з радості, пішов униз і почав скидати бомби.

Степан Якович гнав їх далі від бомб, від пожарищ. Стер'ятник поклав ще трьох, один з них скинув освітлювальну ракету, але колона вже відлінула в ніч. Знову почувся свист, застогнала земля, вибухова хвиля знесла Степана Яковича з коня, і він впав на землю. Довго лежав у тиші. Все навколо мовчало. Опам'ятався — хотів звестись і не міг. Хотів кричати — і не міг... Де колона? І чому не чути тракторів? А хлопці шукали його, знайшли вбитого коня, повзали по землі, знайшли його. Волода притулює голову до грудей:

— Живий, Степан Якович!

— Помацай, чи крові нема?

— Нема!

— Чув усе, а тіло — моя чужа!

Піднімайте на руки, несіть до причепу!

Несли по стерні, по дорозі, а він все ще шукав голосу, збирав уривки думок, щоб запитати чи живі вони, чи не впала бомба на них, і чомусь, аж свердел, думка: де дістати пальне? А... Згадав...

— Хлопці — всі живі?

— Живі! — гримів Григорій.

— А трактори?

— І трактори живі!

— А як же з паливом?

Григорій перекував:

— Степане Яковичу! Та ми ж на нашій землі, між наших людей.

— Пустіть мене. — Хитаючись став. Помацав голову, що боліла так, аж в вухах дзвеніло. На щастя, його вдарило не осколко, а велика грудка землі... До нього вернулася мова, слух, верталося життя. Із усіма клопатами. Гнат докоряв:

— Учили, учили нас — як починає кидати бомби — лягайте на землю, а самі, як Чапаєв, на коні.

— Не цвірінчи, Гнате... Дайте води мені.

Потяглися десятки рук з кухляками, раділи, що він живий, що він з ними... За ніч колона пройшла шістдесят кілометрів, на шістдесят кілометрів відірвалася від ліній фронту. У всіх машинах кінчилися паливо. Навколо ліс і безлюддя — а їх немов чекали хлопчики і дівчатка, жінки і дівчата несли хліб, мед, молоко, запрошували у село, обіймали поглядами, зітхали і жаліли змучених, закіптюжених, запорошених.

Хлопці не відмовлялись ні від молока, ні від меду. З гушавини сосен вийшов і лісник, старий та ще бадьорий жвавий дідок:

— А я думав танкісти до мене завітали!

— У нас, діду, з паливом трапилося біда.

— За три кілометри звідси у селі Суходільському є нафтобаза, а начальником у ній мій кум.

— Ще не мобілізований?

— Без ноги. На дерев'яній. Снідайте, поїдемо!

Але все те — радість, сміх тривали недовго. Балажучий Гнат жартував, говорив, що він нікуди далі не поїде, що він готовий хоч і зараз одружитися на отій білявій красуні, бо йому циганка ще три роки тому ворожила, що шаста матиме він лише із білявою.

— Ти, балагуре, — спинила його невисока чорнява молодичка, — зупинись. Зараз не до сміху. Ти скажи нам, звідки ти їдеш?

— З села Непитайлівки.

— Хай буде й так. Скажи — тікають наші?

Біль і горе переконали обличчя Гната. Він ніби понижав, він ніби вріс у землю. Він глянув на шмат хліба, що давали жінки і не знав, що з ним робити. А тоді спалахнув, з болем відривав від себе слова:

— Хто вам, тіточко, казав, що тікають? Як ви посміли вимовити це слово? Та ви знаєте, які там бої? То ви знаєте, що під фашистами й земля горить? Ми ось — мирна колона, а й у нас майже в бою загинуло двоє хлопців — Толька Воронюк і...

Його смикнули, його шарпнули так, що він ледве встояв на землі, та було вже пізно.

Тут була і Оленка, мале дівча. То вона крикнула:

— І Толька — вбитий?

І зомліла впала на землю...

— 11. —

Колона йшла далі. Колона йшла далі! Ризиковано було вириватись в поле з причепом, та що поробиш? І Микола, оглянувши небо, разом з Данилом поїхали з рудим лісником в Суходільське до його кума за паливом. Не верталися довго, зате привезли забитий бочками причеп.

З маленького досвіду бачили, що фашисти найчастіше чинять нальоти вранці і вдень, а ввечері війна стихає. Погомоніши, порадившись, вирішили вирушити непомітними бічними дорогами після полудня.

Аж тут виявилось, що немає Григорія Папірного. Такого ще не було. Де він? Куди пішов?

Микола відповів: зараз буде.

Те зараз тяглося добрий півгодина, за півгодина, що хочеш те й передумаєш, та ось з'явився і Григорій — в майці і в трусах, на лівій руці в нього не було годинника, а на плечі — п'ять мисливських рушниць і мішок набіть.

— Григорію! Що все це значить? Що це за одяг і що це за рушниця?

(Далі буде).

КОНКУРС СПОРТИВНИХ ПРОВИДЦІВ

Вам, любителі футбольних баталій, очевидно, трапилася нагода побачити по телебаченню матч між збірними командами Радянського Союзу і Югославії. А 15 листопада футболісти нашої збірної зустрінуться з кіпріотською командою. Це буде один з відбіркових матчів команд четвертої групи другого чемпіонату Європи. Запрошуємо вас, футболісти провідні, взяти участь в нашому конкурсі. Пропонуються два запитання:

1. З ЯКИМ РАХУНКОМ ЗАКІНЧИТЬСЯ ЦЕЙ МАТЧ?

2. ХТО БУДЕ АВТОРОМ ПЕРШОГО ГОЛА?

СВОІ ВІДПОВІДІ НАДСИЛАЙТЕ ДО 14 ЛИСТОПАДА ЗА ПОШТОВИМ ШТЕМПЕЛЕМ З ПОМІТКОЮ «КОНКУРС СПОРТИВНИХ ПРОВИДЦІВ».

Переможець конкурсу чекає нагорода — фотознімок футболістів кіровоградської «Зірки» з автографами її гравців.

В Москві проводиться виставка «Наша Батьківщина в художніх фотографіях», організована Агентством преси Новини. На ній представлено 1500 творів 480 фотографів з усіх республік Радянського Союзу — фотожурналістів газет і журналів ТАРС і АПН, любителів із фотоклубів.

На цьому знімку ми представляємо роботу Олександра Макарова (Москва) «БАЛЕРИНИ ВЕЛИКОГО ТЕАТРУ ОЛЕНА І КСЕНІЯ РЯБІНКИНИ».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД СВОБОДУ, 14 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Гімнастика для всіх. (М). 10.30 — Новини. (М). 10.45 — Для дітей. «Що, як, чому?» «Собака на службі людини». (М). 11.15 — Наша афіша. (К). 11.20 — Рік минулий, рік наступний. (Харків). 11.50 — Мультифільм. (К). 12.15 — Скарби на роду. (К). 12.45 — Героїчна тема в російському мистецтві. (М). 13.15 — Життя танцю. (М). 14.00 — Наша п'ятирічка. (М). 14.25 — Кольорове телебачення. Мультифільм. (М).

15.00 — Народний телеуніверситет. (М). 16.30 — На мери днах України. (М). 17.00 — Концерт камерної музики. (Львів). 17.30 — «Від з'їзду до з'їзду». «Видавництво «Радянський письменник» — читачам». (К). 18.05 — Літопис півдня. «Рік 1959». (М). 18.50 — Кольорове телебачення. «У світі творчості». (М). 19.50 — В ефірі «Молодість». (М). 20.45 — Програма «Час». (М). 21.20 — Художній фільм. (К). 22.45 — Дружия зустріч. Концерт артистів Київської і Галицької опери. (К).

НЕДІЛЯ, 15 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — Музичний кіоск. (М). 10.30 — Для старшокласників. Олімпіада «Крила нашої Батьківщини». (М). 11.30 — Для дітей. Телетئاتр «Дзвінок». (М). 12.00 — «Портрети, портрети». Рембрандт. (М). 12.30 — «Біля джерел трудових починів». (М). 13.00 — Шедєвр. Л. Бетховен. «Симфонія № 4». (НДР). 13.55 — Наукова карта країни. (М). 14.25 — Кольорове телебачення. Художній телефільм «Демископ оповідання». (М). 15.50 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 16.20 — Після закінчення землі. (М). 17.05 — Клуб кіномандрівників. (М). 18.00 — Теленовини. (М). 18.05 — Тележурнал «Пошук». (М). 18.45 — Зустріч з історією. Для молоді. «Сільський клуб». (К). 19.30 — «А після людей так потрібна». Телефільм. (К). 20.00 — Програма «Час». (М). 20.30 — Художній фільм «О 12-й прийде бос». (К). 22.00 — Кольорове телебачення. «Владика без масок». 22.30 — Камертон доброго настрою. (Дніпропетровськ).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ
«МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„ДЕ Ж ЗАМКНУЛО?“

Так називалася стаття, вміщена в № 126 «Молодого комунара» від 20 жовтня цього року. В ній йшлося про те, що в санаторії-профілакторії заводу профспілки заводу «Червона зірка» через відсутність електричної енергії не було умов для відпочинку та лікування робітників. Розібратись у цьому і допомогти їм ми попросили адміністрацію заводу та заводський комітет комсомолу. Ось що нам повідомила секретар заводу ЛКМУ М. Складанченко: «Факти, викладені у статті, мали місце. Завком комсомолу і інші компетентні органи і працівники детально розібрались у ситуації. Становище виправлено. Нині профілакторій освітлено, працює лікувальна апаратура, відновлено роботу клубу та бібліотеки».

Хід передплати на газету „Молодий комунар“

Назва району, міста	на 9. XI. 70 р.	на 100 членів ВЛКСМ	У порівнянні з I, II, 1970 р.
Новомиргородський	2331	66	+ 248
Вільшанський	951	60	+ 35
Олександрійський	2260	58	+ 456
Знам'янський	2953	53	+ 278
Бобринецький	1832	53	+ 648
Компаніївський	1108	53	+ 138
Олександрівський	1587	51	+ 334
Петрівський	955	51	+ 147
Кіровоградський	1024	48	+ 474
Онуфріївський	859	48	+ 276
Новоукраїнський	1907	47	+ 465
Ізюмгородський	1036	47	+ 233
Добровеличківський	1790	47	+ 720
Маловисківський	1422	45	+ 1026
Устинівський	776	42	+ 264
Удільновський	1168	42	+ 61
Новоархангельський	1388	42	+ 408
Долішківський	1168	40	+ 302
Голованівський	1210	39	+ 152
Олександрівський	3624	33	+ 236
Гайворонський	1050	28	+ 566
Світловодський	1811	27	+ 86
Кіровоград	6800	24	+ 3000

Лише один район — Вільшанський йде з перевищенням кількості передплатників у порівнянні з початком 1970 року. У всіх інших районах і містах комітетам комсомолу слід негайно (до передплати закінчується 25 листопада) вжити всіх організаційних заходів, щоб вийти на рівень 1970 року і перевершити його. Дуже мало газет на 100 членів ВЛКСМ передплатено у Кіровограді, Світловодську, Гайворонському районі, Олександрії. Сподіваємось, що міськомком і райком комсомолу усвідомлюючи всю важливість передплатної кампанії, зроблять з відповідними організаціями все для відновлення і росту тиражу обласної молодіжної газети.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36,
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

переплачуєте
свою газету
„Молодий комунар“

Дорогі друзі!

Триває передплата на газету «Молодий комунар» на 1971 рік. На її сторінках буде йти розмова про зміст і стиль роботи комітетів комсомолу, про трудові здобутки молоді. З нарисів, кореспонденцій, репортажів ви довідаєтесь про те, чим живе, цікавиться, до чого прагне молодь Кіровоградщини. Добрим другом і порадиником є і буде для вас газета.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР».

Переплатна ціна:

на один квартал — 60 коп.

на півроку — 1 крб. 20 коп.

на рік — 2 крб. 40 коп.

Передплата закінчується 25 листопада 1970 року.